 peña dní

dpb
DIVADLO
PÉRRÓ
PÉRRÓ

boris vian
peňa dní

režie **anna petrželková**
dramatizace **petr maška**
scéna **lucie labajová**
kostýmy **eva jiříkovská**
dramaturgie **daniela jirmanová**
pohybová spolupráce **hana košíková**

colin	ondřej brett
chloé	tereza vilišová
alíse	sylvie krupanská
chick	jošef jelínek
nicolas	lukáš melník
myška	pavla gajdošíková
kněz, ředitel, razie	dušan urban
doktor, razie, jean-sol partre	míchal sedláček
hlas jean-sol partra	přemysl bureš

premiéra 14. prosince 2012 v divadle petra bezruče

Boris Vian

[10. 3. 1920, Ville d'Avray – 23. 6. 1959, Paříž]

Rodina a dětství

Boris se narodil jako druhý ze čtyř dětí. Měl dva bratry, Lélia a Alaina a sestru Ninon. Jeho matka Yvonne byla vášnivou milovnicí hudby; Borise pojmenovala podle hlavní postavy Musorgského opery Boris Godunov. Pro jméno nejstaršího ze sourozenců, Lélia, byla zas inspirací Fantastická symfonie Hectora Berlioze.

Borisův otec Paul byl o 8 let mladší než jeho manželka a byl rentiérem. Rodina Vianova žila št'astně ve vile Les Fauvettes. Roku 1929 přišel „Černý čtvrtek“ – krach na newyorské burze. Paul přišel o veškerý majetek. Vilu pronajal, přestěhoval se s rodinou do zahradního domku a začal pracovat.

Srdce

Ve 12 letech se u Borise projevila vrozená srdeční vada – nedomykavost aortální chlopně. Tehdy neléčitelná. Nemocné srdce ovlivnilo celý jeho život. Nosil v hrudi „časovanou bombu“.

Studia, trubka, jazz

Boris vystudoval lyceum a poté pařížskou l´École centrale, roku 1942 získal inženýrský diplom. V době studií se zamiloval do jazzu a stal se ve Francii jedním z jeho průkopníků. Situace nebyla „hudbě černochů“ nakloněna – nacističtí okupanti ji za 2. světové války zakazovali. Přesto strávil Boris se svou milovanou hudbou celé dospívání. Jeho otec přistavěl k vile ve Ville d´Avray taneční sál. Udělal radost svým dětem a ty byly zároveň pod nenápadnou rodičovskou

kontrolou. Boris byl kvůli své nemoci zproštěn vojenské služby, mohl se tedy – vedle studií – věnovat všemu, co miloval: hudba, tanec, dívky... Spolu se svými bratry založili první jazzovou kapelu. Boris se naučil hrát na trubku, Alain na bicí, Lélío na kytaru. Dvakrát týdně se konaly „večírky bratrů Vianových“, tzv. surprises-parties. Politiku, válku, to vše tehdy Boris zcela ignoroval. V jeho světě pro ně nebylo místo.

Saint-Germain-des-Prés

V roce 1942 se bratři seznámili s Claudem Abadiem a stali se členy jeho jazzového orchestru. Konec války pak přinesl konec zákazů a cenzury; jazz byl hudbou svobody. Ve Francii neměl hlubokou tradici, těsně před válkou se mu věnovalo jen pár nadšenců. Až po 2. světové válce vstoupil do širšího povědomí, a to právě zásluhou Vianovy generace. Abadieho orchestr se proslavil na jazzovém festivalu v Bruselu v roce 1945 a o rok později získal Velkou cenu pařížského festivalu jazzových amatérů. V roce 1947 se stala útočištěm jazzových muzikantů pařížská čtvrť Saint-Germain-des-Prés se svými kavárnami a nočními bary. Boris Vian tu vystupoval s kolegy z Abadieho orchestru, nejprve ve sklípku Tabou, posléze v klubu Saint-Germain-des-Prés. Nebyla to ale jen čtvrť muzikantů, scházela se zde i existencialistická bohéma, mezi ní i filosof a spisovatel Jean-Paul Sartre. Ten otiskl Vianovi ve své kritické revui Les Temps modernes řadu textů včetně ukázky románu Pěna dní. Po nějakém čase, kolem roku 1950, davy turistů toužících spatřit na vlastní oči postavy pařížské bohémy a proudících do ulic a podniků Saint-Germain-des-Prés vyhnaly umělce z jejich oblíbených míst. Zanikla tak definitivně jedna z posledních pařížských bohémských čtvrtí.

Nemoc a jazz

V době válečné prokázala Borisovi jeho nemoc paradoxně pozitivní službu: nemohl do války, mohl se věnovat hudbě. Později si ovšem za tuto „službu“ nemoc vybrala krutou daň. Lékaři ho varovali: musí se vzdát své lásky – trubky a tím pádem i aktivního provozování jazzu. Pokud ne, bude riskovat svůj život. Boris se rozhodl a s dráhou jazzového trumpetisty se definitivně rozloučil v roce 1951. O jazzu dál alespoň psal do časopisů Combat a Jazz Hot a později začal pracovat pro gramofonovou firmu Phillips. Stal se šéfredaktorem její jazzové sekce a vytvořil cennou kolekci nahrávek velikánů tohoto žánru. A co víc – některé z nich se mu podařilo pozvat do Paříže. Přijel Dizzy Gillespie, Charlie Parker, Miles Davis i samotný jazzový bůh Duke Ellington.

Boris Vian spisovatel

Autor románů, povídek, divadelních her, písňových textů, novinář, jazzový kritik, překladatel.

Vianova první kniha (Zmatek v Andénách) tiskem za jeho života vůbec nevyšla, druhá (Vercoquin a plankton) vyšla na přímělu přítel, spisovatele Raymonda Queneaua, ovšem pouze v malém nákladu. A podobně vycházela postupně i další jeho díla (Pěna dní 1947, Podzim v Pekingu 1947, Červená tráva 1948, Srdcerváč 1951...). Všechna byla přijímána čtenáři i kritikou vlažně, s nepochopením. Teprve po Vianově smrti se jeho literárnímu odkazu dostalo uznání, jakého si zaslouží: už v 60. letech 20. století, od nové, mladé generace, nezatížené už válkou, generace svobodné, lačné vstoupit do nadreálného světa plného fantazie, v němž lidé, zvířata, rostliny i věci žijí svými vlastními životy, nespoutanými konvencemi a nesmyslnými pravidly a zákony. Z Borise Viana se stal kultovní autor: „*Vian je čten, jako se poslouchají Beatles.*“ (Jiří Pelán)

Vernon Sullivan

Okamžitý úspěch ovšem zaznamenaly knihy spisovatele Vernona Sullivana. Vianův přítel, šéfredaktor Editions du Scorpion, potřeboval pro své nakladatelství „zaručený trhák“. Boris napsal v létě 1946, během čtrnácti dní dovolené, román Naplivu na vaše hroby, inspirovaný tvrdou americkou školou s prvky rasismu, brutality, erotismu. Vernona Sullivana – černošského amerického spisovatele – si Vian vymyslel, k románu se přihlásil pouze jako jeho překladatel. Poprask, který kniha vyvolala, přerostl ve veřejný skandál, Vian se po čase přiznal k autorství, byl nazýván pornografem, hrozil mu soud, vězení a vysoká pokuta. A... z knihy se stal bestseller, který dočasně zajistil Vianovi nečekaně vysoké příjmy. Coby Vernon Sullivan pak napsal ještě další tři romány.

Je příznačným vianovským paradoxem, že největší slávu zajistila Borisi Vianovi za jeho života mystifikace.

Knihy, která rozhodně neměla ambice být ceněna pro své literární kvality, přebila na čas všechna hodnotná díla „pravého“ Borise Viana.

Vianovy ženy

O prázdninách roku 1940 se Boris seznámil s Michelle Léglise, o rok později se vzali. Měli spolu dvě děti. Po deseti letech vztahu se rozešli a Boris potkal svou druhou osudovou ženu, tanečnici Ursulu Kübler, podruhé se oženil roku 1954. Ursula mu stála po boku až do konce jeho dnů.

Patafyzika

V roce 1952 přivedl Boris Viana jeho přítel Raymond Queneau do Patafyzického kolegia, založeného v roce 1948 jako hold Alfrédu Jarrymu a jeho doktoru Faustrollovi, při příležitosti 50. výročí vydání Jarryho knihy. Vian se hned stal velmi aktivním členem. V hierarchii Kolegia zastával hodnost Transcendentálního satrapy. Ze všech vlivů, které na něj v jeho tvorbě – a potažmo i v jeho celém životě – působily (existencialismus, absurdní divadlo, surrealismus atd.), byla Jarryho patafyzika jistě vianovskému srdci nejbližší.

Boris Vian chansoniér

V roce 1955 se představil publiku ve varieté coby chansoniér. Chansony psával pro různé interprety (mj. Serge Reggiani, Juliette Gréco), teď je začal psát i pro sebe. Jedním z nejslavnějších je pacifistická balada *Le déserteur*, složená jako protest proti francouzské válce ve Vietnamu. V roce 1955 se Vian vydal se svými písněmi na turné po francouzském venkovu. Vysloužili vojáci v publiku se neztotožnili s poselstvím *Déserteura* a Viana vypískali. Vrátil se vyčerpán, trpěl dušností, objevil se plicní edém. Dráhu chansoniéra záhy ukončil, zdravotních potíží se ale nezbavil.

Boris Vian malíř

Boris Vian nebyl pouze nadaným literátem, hudebníkem a navíc inženýrem. Věnoval se i sochařství a malbě, vystavoval v galerii Gallimard vedle takových osobností, jakými byli např. Pablo Picasso, Louis Aragon, Tristan Tzara a další, a to už v roce 1946 (výstava „Si vous savez écrire, vous savez dessiner“ – Umíte-li psát, umíte kreslit.) Obrazy podepisoval anagramem svého jména: *Bison Ravi*.

La fin

V roce 1959 natočil režisér Michel Gast film podle „Sullivanova“ románu *Naplivu na vaše hroby*. Vian s filmovou adaptací nesouhlasil, ale nedokázal jí zabránit. Přemluven, vypravil se v červnu na promítání filmu. Po deseti minutách promítání mu selhalo srdce. Zemřel v 39 letech.

„Úzkost, otroctví, hloupost zločinná, vojenská, sociální i církevní, temnota, mystifikace, smrt byly jeho osobními nepřáteli. Ve světě nezákonném a absurdním, plném bomb a policajtů, šilenců a zabijáků, když si znova čtu Vianovy knihy, mám dojem věčného, zoufalého, možná zbytečného, možná bezvýchodného boje proti těm různým alibi, výmluvám, pokrytectvím, mystifikacím a otroctvím.“

[francouzský filmový režisér Pierre Kast]

Pěna dní

Román Pěna dní (L'Écume des jours) napsal Boris Vian během dvou měsíců roku 1946. Spisovatel a básník Raymond Queneau, který brzy rozpoznal velký Vianův literární talent, měl zásluhu na tom, že se už první Vianův rukopis dostal do významného pařížského nakladatelství Gastona Gallimarda – Plejády. Ted' žádal pro toto nakladatelství další rukopis a doufal, že z něj bude horký kandidát na cenu Plejády pro rok 1947. Mocní představitelé nakladatelství, kritik Jean Paulhan a spisovatel Marcel Arland, byli však příliš konzervativní. Vianův snový svět, něžný i krutý, plný barev, fantazií stvořených květin, podivných přírodních úkazů, krásy, křehkosti, lásky i smrti, svět, v němž neplatí zákony logiky reálného světa, nezapadal do jejich představy o tom, o čem má pojednávat dobrý román. Cenu Plejády získal katolický básník Jean Grosjean. Vian byl trpce zklamaný: „Čtím hlubokou ránu, ale nikdy to nepřiznám.“

Čtenáři, kromě několika osvětlených výjimek (mezi nimiž bylo několik Vianových přátel, kj. Jacques Prévert či Eugène Ionesco), si také těžko hledali k nezvyklé knize cestu. Jak prohlásil sám Vian: „...Zkusil jsem lidem vyprávět příběhy, jaké nikdy nečetli. Byla to hovadina, tuplovaná hovadina: líbí se jim jen to, co už znají. Mě ale vůbec v literatuře nezajímá to, co už znám.“

Boris Vian zemřel velmi předčasně, v pouhých 39 letech. Už několik málo let poté, na počátku 60. let 20. století, jeho román čtenáři znovu objevili. Tentokrát už to byli čtenáři trochu jiní, toužící po nových formách, svobodném a nekonvenčním životě. Pěna dní se stala přímo kultovní knihou 60. let. Vyšla v mnoha překladech po celém světě a dočkala se dokonce i zařazení do oné slavné edice Plejády...

Chick: Kdo po řešení pátrá, obrátí se na Jean-Sol Partra!

Ani méně bystrému člověku neunikne nápadná podobnost jména filosofa Jean-Sol Partra – postavy Pěny dní a skutečného člověka z reálného světa, existencialistického filosofa Jean-Paul Sartra.

Jean-Paul Sartre (1905–1980)

Francouzský filosof, spisovatel, dramatik. Existencialista.

Sartre byl Vianovým přítelem, potkávali se v klubech a hospůdkách pařížské čtvrti Saint-Germain-des-Prés. Vian v mnohém Sartra obdivoval, výrazněji se neshodli pouze v názorech politických. V roce 1945 založil Sartre spolu se svou životní partnerkou, spisovatelkou a existencialistickou filosofkou Simone de Beauvoir revui Les Temps modernes. Otiskl v ní Vianovi řadu jeho textů, včetně úryvku románu Pěna dní. Vian měl v revui dokonce dočasně svou vlastní rubriku.

V kavárně Flore se chlapci a dívky líbají při setkání na tváře. Na cizince to působí. Skýtá to domněnky o hromadě strašně opovázlivých věcí v soukromí, ale ve skutečnosti jde o nestydatý bluf. V soukromí existencialismu se neděje nic, nic, naprosto nic. Je to až pobuřující...

[Samedi-Soir, 8. 1. 1949]

×

Obvinění: Na Saint-Germain-des-Prés se příliš mnoho souloží.

Odpověď existencialisty: Jako by to šlo, souložit příliš mnoho.

Popis existencialisty

Rodu mužského:

- * Rozcuchaná kšticce s prameny visícími do čela.
(Viz známý portrét Arthura Rimbauda, patrona existencialistů).
- * Košile rozepnutá až po pupík, v zimě i v létě.
- * Ponožky živé barvy s vodorovnými pestrobarevnými proužky.
- * Ježto existencialista nevlastní noční stolek, nikdy neodkládá knihu Vernona Sullivana Naplivu na vaše hroby.

Rodu ženského:

- * Vlasy až po prsa.
- * V kapsách kalhot má několik ochočených bílých myší.
- * Používání líčidel je přísně zakázáno.

Existencialistická graffiti vyrytá na záchodech a v telefonních budkách:

- * „Dejte si arsenik s mátou, abyste utišili svou žízeň po věčnosti!“
- * **„MŮJ ODPOR K LIDEM JE TAKOVÝ, ŽE BYCH SE CHTĚL ZNOVU NARODIT JAKO ŽELEZNIČNÍ NEŠTĚSTÍ.“**
- * „Existencialista je člověk, který žere Sartra.“
- * „Jestli se necítíte dobře, nechte se cítit někým jiným.“

[Boris Vian: Průvodce po Saint-Germain-des-Prés]

JAZZ

Jazz je původně americký hudební styl, jehož kořeny sahají do období kolem počátku 20. století, k hudbě afroamerických komunit, žijících na jihu Spojených států amerických. Kolébkou jazzu bylo přístavní město New Orleans v Louisianě na řece Mississippi, hlavně pak jedna jeho čtvrt', Storyville.

Přechodem mezi tradiční černošskou lidovou hudbou a jazzem byl RAGTIME – přímý předchůdce jazzu. Hlavním nástrojem ragtimu se stalo piano. „Ragtime se v prvním desetiletí 20. století jako smršť přelil celou Amerikou. Svým rozšířením a dynamikou to byla důležitá předzvěst věcí příštích. Celá zábavná hudba byla náhle zachvácená ragtimem, ragtime se používal i jako přídatné jméno pro všechno, co bylo módní. Dívky, které chtěly udržovat krok s dobou, byly prostě ragtimové panenky, at' už se to jejich rodičům líbilo nebo ne.“

Jazzoví muzikanti postupně odcházeli do dalších významných amerických měst, jejich novými útočišti se staly Chicago a New York.

„Společný jazyk chicagského období tvoří vlastně plynulý přechod od modelu neworleanského až k raně swingovým projevům, což všechno bývá paušálně shrnováno pod název dixieland. Za nápadný, byt' vnější a ne vždy nezbytný znak lze označit přítomnost saxofonu, který neworleanské trio dechových nástrojů /klarinet-trubka-trombón/ rozšiřuje na kvarteto.“

Symbolem raného jazzového věku byla kapela The Original Dixie Land Jass Band (slovo Jass – módní slangový výraz neurčitého významu). Dixie Land označovalo americký jih, ale kapela působila od roku 1916 už v Chicagu a je prvním dokladem bělošské adaptace hudby, která původně vznikla především mezi černochy.

V New Yorku byla centrem jazzového dění čtvrt' Harlem na Manhattanu. Harlem měl vlastní divadla, časem i hudební nakladatelství a gramofonovou firmu a v první řadě množství klubů s varietním programem, významný byl mj.

Cotton Club, v němž vystupoval i Duke Ellington – Vianova největší jazzová láska. Do podniků bílých Američanů měli černošští diváci zprvu přístup zapovězený, začali tam však vystupovat jako umělci. Harlem přilákal hudební a taneční hvězdy z celé Ameriky.

V Evropě nastal ten pravý jazzový boom až ve 40. a 50. letech 20. století, půda se pro vstup jazzu na evropskou půdu připravovala už před 2. světovou válkou. V první polovině 30. let vyjeli na evropské turné např. Louis Armstrong a Duke Ellington.

„Swingové období zasáhlo Evropu a vyvolalo v život záplavu big bandů. Pro většinu evropských zemí to byl mezník v širší popularizaci jazzu. Pro Evropu však bylo významné, že jazz – nebo spíše swing – se tehdy pro mladou generaci stal i symbolem protinacistických postojů.“

A do sféry umění povýšila jazz až Evropa: „Ve dvacátých a třicátých letech byl pro Američany jazz jedním z druhů zábavy, byt' třeba druhem osobitým a zvláštním. V Evropě, kde se na celou oblast hudby dívají poněkud jinak, se velmi záhy našli lidé, kteří v jazzu viděli svébytný druh umělecké tvorby. První knihy o jazzu vyšly v Evropě, nikoliv v Americe. Poměrně záhy objevují evropští kritikové kouzlo improvizace a swingu. Byla to cesta plná omylů, tím spíše, že největší kus práce na ní v tomto stádiu vykonali nikoliv v hudbě vzdělaní profesionálové, ale spíše nadšení amatéři, pocházející často z jiných uměleckých oborů. Pro svébytný charakter jazzu měli zvláštní pochopení žurnalisté, malíři, literáti nebo filmaři. Nadšenecké a fanouškovské hnutí získalo pevnější organizační základnu především ve Francii.“

{Lubomír Dorůžka: Panoráma jazzu [vč. citací], acesandeighths.com, jazz_trumpeters.sweb.cz, daveliebman.com}

Colin: Jediná a pravá je víra v mládí, lásku a Duka Ellingtona!

Edward Kennedy / Duke / Ellington (1899–1974)

Nejmilovanějším Vianovým jazzovým hudebníkem byl Duke Ellington. Americký jazzman, skladatel, pianista, lídr orchestru. Zásadní postava v historii vývoje jazzu.

Jeho rodina pocházela z Washingtonu. Přezdívkou vévoda – Duke – získal už v dětství, až do 16 let byl totiž jedináčkem, rodiči zbožňovaným, slušně vychovaným, vždy krásně oblékaným... Na okolí působil jako mladý šlechtic.

Po roce 1922 se s přáteli vydal do New Yorku, vystupoval v nočních podnikcích, začal komponovat. Získal angažmá v Cotton Clubu, který byl tehdy „módní výkladní skříň harlemského nočního života“. Jeho orchestr se postupně natolik vypracoval, že mu jiné nemohly konkurovat. V první polovině 30. let se vydal Ellington se svým šestnáctičlenným orchestrem na turné do Evropy a pravidelně se sem vracel. V roce 1943 dokonce koncertoval v Carnegie Hall (premiéra svíty Black, Brown and Beige).

Duke Ellington nasbíral během svého života velké množství významných ocenění, byly mu uděleny čestné doktoráty mnoha univerzit, stal se členem Královské švédské hudební akademie, držitelem nejvyššího amerického občanského vyznamenání, papež Pavel VI. mu udělil zvláštní požehnání a princ Waleský pokládal za čest, když mohl s Ellingtonovým orchestrem neoficiálně vystoupit jako bubeník. Získal 12 cen Grammy, z toho 3 posmrtně.

Duke Ellington „byl první, kdo dovedl původní poslání jazzu jako veskrze vzdejší hudby, která má ulehčit těžký život, spojit s evropským ideálem vznešeného umění a získat si touto trochu paradoxní kombinací i trvalý úspěch a všeobecné uznání.“

[Lubomír Dorůžka: Panoráma jazzu]

Duke Ellington: Chloe

Chloe! Chloe!

Someone's calling, no reply

Nightshade's falling, hear him sigh

Chloe! Chloe!

Empty spaces in his eyes

Empty arms outstretched, he's crying

Through the black of night

I've got to go where you are

If it's dark or bright

I've got to go where you are

I'll go through the dismal swampland

Searching for you

For if you are lost there

Let me be there too

Through the smoke and flame

I've got to go where you are

For no ways can be too far

Where you are

Ain't no chains can bind you

If you live, I'll find you

Love is calling me

I've got to go where you are

Nicolas: Jedině tady mohu vařit podle Gouffého.

Jules Gouffé (1807–1877)

Slavný francouzský kuchař a cukrář.

Byl nazýván „apoštolem dekorativní kuchyně“.

Sehrál podstatnou roli ve vývoji francouzské gastronomie.

Je autorem několika slavných kuchařských knih.

K jeho odkazu se hlásí zakladatelé současného kulinářského hitu: molekulární gastronomie.

Collegium pataphysicum

Bylo založeno v roce 1948 v Paříži, aby studovalo tyto ze všech nejdůležitější a nejzávažnější otázky: jediné ony jsou důležité a jediné ony vážné. Nedejme se mýlit: nejde o to, jak myslí prosté duše, které považují Jarryho za satirického autora, abychom objevili lidské aktivity a kosmickou skutečnost; nejde o odhalení výsměšného pesimismu a rozkladného nihilismu. Jde naopak o objasnění dokonalé harmonie všech věcí a v ní spočívající shody myslí. Jde o to, že někteří činí vědomě to, co všichni dělají nevědomky. Collegium se obrací a může se obracet jen k menšině. Vede je v eternitě nesaditelný Kurátor, kterým mohl být jediné doktor Faustroll. Světskému řízení kolegia se věnuje Vícekurátor. Za mistrovské činnosti Vícekurátora organizuje práci Kolegia komise šesti generálních pozorců. Pod Vícekurátorem, jemuž přísluší titul „Magnificence“, zasedají Satrapové: slouží za vzor hlouposti účte patafyziků k jejich transcendentním patafyzickým vlastnostem a pěstují tuto vědu pro ni samu. Uved'me z nich jména těchto transcendentních Satrapů: Raymond Queneau, Jacques Prévert, Jean Ferry, René Clair, Eugène Ionesco, Boris Vian, Max Ernst, Marcel Duchamp, Pascal Pia, Maurice Saillet, Joan Miró, Michel Leiris atd.

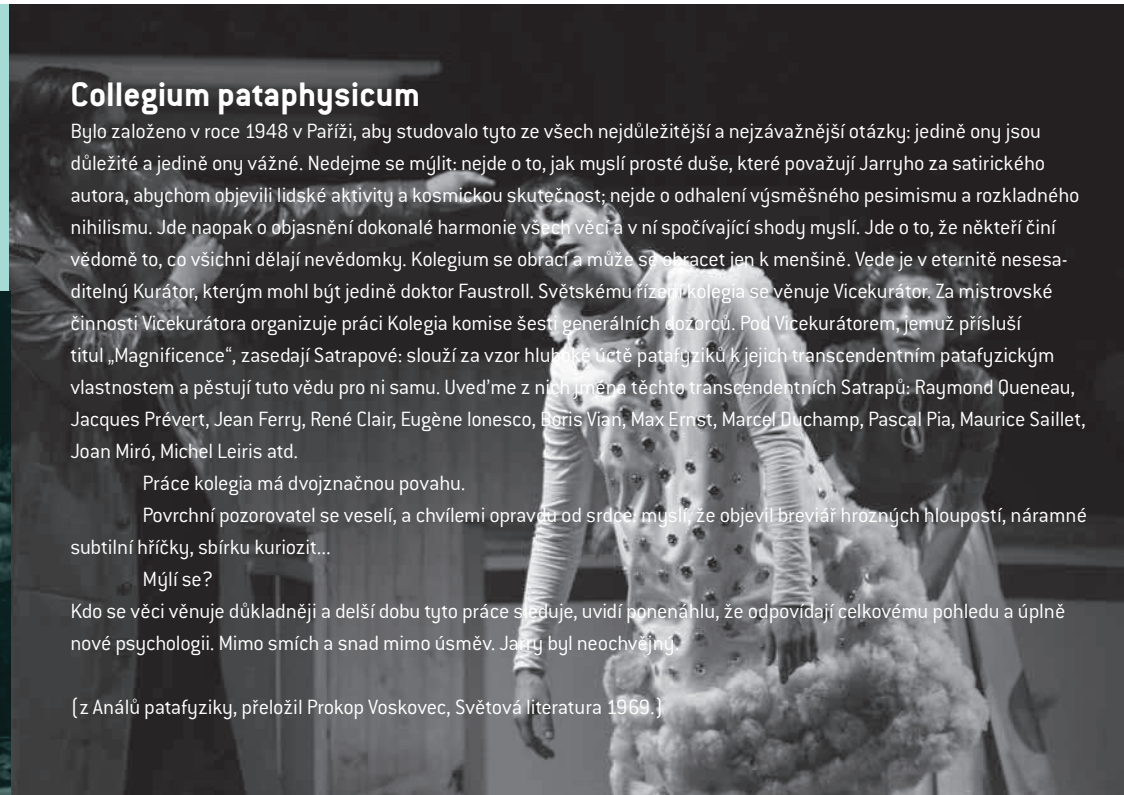
Práce kolegia má dvojznačnou povahu.

Povrchní pozorovatel se veselí, a chvílemi opravdu od srdce myslí, že objevil breviář hrozných hloupostí, náramně subtilní hříčky, sbírku kuriozit...

Mýlí se?

Kdo se věci věnuje důkladněji a delší dobu tyto práce sleduje, uvidí poněkud, že odpovídají celkovému pohledu a úplně nové psychologii. Mimo smích a snad mimo úsměv. Jarry byl neochvějný.

[z Análů patafyziky, přeložil Prokop Voskovec, Světová literatura 1969.]

inspice **míchal weber** / náповěda **michaela krejčí** / rekvizity **lucie bergerová** / garderoba **lenka králová** / vlásenky **michaela kadlecová** / světla **jiří müller** / zvuk **pavel johančík** / šéf výroby **jan říha** / jevištní mistr **filip kapusta** / technika **pavel kresta, pavel ruml, petr lacina** / produkční inscenace **zuzana lebedová**

program vydala **divadelní společnost petra bezruče, s.r.o.**, ke druhé premiéře sezóny 2012–2013 / textová část programu **daniela jirmanová** / fotografie **petr hrubeš, tomáš ruta** / grafický návrh plakátu a programu **lukáš horký** / výtiskl proprint, s. r. o., český těšín

divadlo petra bezruče provozuje **divadelní společnost petra bezruče** / ředitel **jiří krejčí** / umělecký šéf **martin františák** / manažer **tomáš suchánek** / dramaturg **daniela jirmanová** / tajemnice uměleckého provozu **patricia glinská** / propagace a pr **stanislava rožnovská** / divadlo je provozováno za finanční podpory statutárního města ostrava / autorská práva pro českou republiku zastupuje dilia, divadelní, literární a audiovizuální agentura, krátkého 1, 190 00 praha 9

děkujeme firmě portaflex za dodání materiálu na výrobu scény / www.portaflex.cz

OSTRAVA!!!

